

Gild / Raven Kennedy ; trad. din lb. engleză de Ioana Bena. -
București : Librex Publishing, 2025
ISBN 978-630-6628-86-5

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Roxana-Alexandra Pană
DTP: Ciprian Butnaru
Corector: Marian Busuioc / Corectura.ro

Copyright © 2020 by Raven Kennedy
All Rights Reserved.
Cover Design by Maria Spada

Această carte este o lucrare de ficțiune. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, unități comerciale, evenimente sau localuri, este în întregime întâmplătoare. Această lucrare, sau orice parte a acesteia, nu poate fi reprodusă sub nicio formă sau prin niciun mijloc electronic sau mecanic, inclusiv sisteme de stocare și recuperare a informațiilor, sau utilizată în niciun fel, fără permisiunea expresă scrisă a autorului, cu excepția utilizării de scurte citate într-o recenzie.

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Librex Publishing.
Copyright ©2025 Editura Librex Publishing.

GILD

RAVEN KENNEDY

*Traducere din limba engleză de
Ioana Bena*

Librex Publishing,
2025

I

Ridic paharul de aur la buze, privind spectacolul trupurilor goale prin spațiul dintre gratiile mele. Lumina este voit slabă. Doar dansul unor flăcări peste promiscuitatea formelor care se mișcă într-un tandem cald. Șapte trupuri lucrând la unison pentru o singură eliberare, în timp ce eu stau aici, separat, ca un spectator într-o arenă de sport.

Regele m-a chemat aici în urmă cu câteva ore, când a început să se înfierbânte și să se dezlănțuie cu haremul său rotativ de concubine – cunoscute și drept iepelile lui regale. A ales să-și satisfacă plăcerile în atrium în seara asta, probabil pentru acustica impresionantă. Și trebuie să-i dau dreptate, gemetele chiar fac un ecou frumos aici.

— Da, regele meu! Da! Da!

Pielea mi se strânge ușor în jurul ochilor și înghit în grabă încă o gură de vin, silindu-mă să-mi abat privirea de la ei și să mă pierd în întinderea tăcută a cerului nopții. Atriumul este imens, iar toate zidurile și tavanul său

bolțit sunt făcute în întregime din sticlă, oferind cea mai frumoasă priveliște din tot palatul. Asta... atunci când ninsoarea se oprește suficient cât să poți vedea ceva.

Acum însă, ca de obicei, afară e viscol. Fulgi albi cad neconținut din cer, promițând să acopere ferestrele până dimineată. Totuși, pentru o clipă, reușesc să zăresc vag o singură stea sus de tot, strecurându-se printre norii gri și albul copleșitor. Pâcla asta înghețată veghează întotdeauna cerul – ca un zgârcit nenorocit care-mi fură priveliștea și o păstrează doar pentru el. Și totuși, mă bucur de fărâma ce-mi rămâne și sunt recunoscătoare pentru asta.

Mă întreb dacă monarhii din vremuri de mult uitate au construit acest atrium ca să poată citi stelele și să descifreze poveștile pe care zeii ni le-au lăsat pe bolta cerească. Dar apoi natura le-a zădărnicit eforturile și acești nori-santinelă și-au bătut joc de eforturile lor, ascunzându-ne adevărurile.

Sau poate că regii de demult au ridicat această încăpere doar ca să poată privi sticla acoperită de chiciură și furtunile de zăpadă dezlănțuite dincolo de ea, în timp ce ei rămâneau aici, neatinși de frigul alb și nesfârșit. Regii din Orea sunt suficient de aroganți încât să fi făcut așa ceva. Dovada clară... îmi arunc privirea spre rege, care, în momentul de față, se afundă până la capăt într-una dintre iepele lui, în timp ce celelalte se unduiesc și se joacă în jurul lui, pentru a-i oferi plăcere.

Poate că mă înșel, totuși. Poate că locul acesta nu a fost construit ca să privim noi în sus, ci ca să poată privi zeii în jos. Poate acei regi de demult își aduceau iepele aici, ca pe niște ofrande vizuale pentru ceruri, un spectacol de desfrâu dedicat divinității. Gândindu-mă la unele povești pe care le-am citit, zeii sunt tare destrăbălați, așa că n-ar

fi chiar imposibil. Și nu-i judec. Iepele regale sunt foarte talentate.

Chiar dacă acum sunt forțată să privesc și să ascult aceste acte obscene și chiar dacă vârful domului e, de obicei, acoperit de zăpadă, tot îmi place să vin aici. Pentru mine, e cel mai aproape cu putință de libertate, de senzația vântului pe chip, de plămâni care se umplu cu aer proaspăt.

Partea bună? Cel puțin nu trebuie să-mi fac niciodată griji că vântul are să-mi crape pielea sau că o să tremur de frig. Viscolul chiar pare tare aspru, la urma urmei.

Încerc să păstrez mereu o perspectivă pozitivă asupra vieții, în ciuda faptului că sunt închisă în propria colivie de lux, de mărimea unui om. O închisoare frumoasă pentru o relicvă frumoasă.

— Ah, Divinitate! răsună un strigăt de extaz, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Una dintre iepe, Rissa cred, geme cu o voce guturală. Are părul blond și o frumusețe care pare să-i fi fost dăruită fără efort.

Îmi întorc din nou privirea către scena din fața mea, incapabilă să mă abțin. Sunt șase iepe care fac tot posibilul să impresioneze. Șase este numărul norocos al regelui, deoarece el este conducătorul celui de Al Șaselea Regat al Oreei. Este puțin prea obsedat de asta, sincer. Numărul e pretutindeni în jurul lui. Cum ar fi cei șase nasturi de pe fiecare cămașă pe care croitorii lui o fac pentru el. Sau cele șase vârfuli din coroana lui de aur. Cele șase iepe pe care le călărește în seara asta.

În acest moment, cinci femei și un bărbat îi satisfac poftetele carnale. Servitorii au adus un pat pentru ca el să se simtă cât mai confortabil în timp ce-și trăiește exaltarea.

Mi se pare o bătaie de cap imensă: să demonteze patul uriaș, să-l care trei etaje mai sus, să-l reasambleze, doar ca mai târziu să-l ducă înapoi. Dar ce știu eu? Eu sunt doar *iapa preferată* a regelui.

Strâmb din nas când aud asta. Prefer ca oamenii să-mi spună *favorita* regelui. Sună mult mai bine, deși înseamnă același lucru.

Eu sunt a lui.

Îmi ridic picioarele pe gratiile din față ale cuștii mele, sprijinindu-mă pe pernele de sub mine. Mă uit la fundul regelui, care se încordează când el se afundă ritmic în trupul uneia dintre fete, în timp ce alte două femei îngenunchează pe pat de-o parte și de alta, oferindu-i acces deplin la sânii lor goi, pe care îi frământă acum cu ambele mâini.

Regele este un iubitor de sâni.

Mă uit în jos la pieptul meu, înfășurat acum în mătase aurie. Arată mai mult ca o togă decât ca o rochie, o bucată de țesătură prinsă pe fiecare umăr și apoi lăsată să cadă liberă până la centura de bucle aurii din talie. Tot ce port sau ating, sau văd este de aur.

Fiecare plantă din acest atrium, care odinioară era fertilă și verde, este acum lipsită de viață și metalică. Întreaga încăpere, cu excepția geamurilor transparente, este din aur. Așa cum e și lenjeria aurie pe care face sex regele chiar acum, cu foițe de aur presărate în fibrele lemnului din cadrul patului. Pardoseala de marmură aurie, cu vinișoare întunecate, asemenea unor pâraie nămolose înghețate. Mânere de uși aurii, ghirlande strălucitoare care se cațără pe zidurile aurite, coloane metalice care susțin toată bogăția, înălțându-se spre arcade.

Aurul este o temă importantă aici, în castelul Highbell al regelui Midas.

Pardoseli aurii. Rame de ferestre aurii. Covoare, tablouri, tapiserii, perne, haine, vase, armuri de cavaleri, la naiba, chiar și pasărea de companie este înghețată într-o strălucire lipsită de viață. Cât vezi cu ochii, totul este aur, aur, aur, inclusiv întreaga construcție a palatului însuși. Fiecare piatră, fiecare treaptă, fiecare coloană.

Exteriorul castelului trebuie să fie orbitor atunci când îl atinge soarele. Din fericire pentru toți cei care locuiesc în afara palatului, nu cred că soarele a ajuns să strălucească vreodată peste el. Dacă nu ninge, plouă cu gheață, iar dacă nu face nici una, nici alta, e aproape sigur că o furtună de zăpadă se apropie.

Clopotul de aici sună întotdeauna atunci când se apropie un viscol, avertizând oamenii să rămână în case. Și clopotul ăla enorm din turnul care este cel mai înalt punct al castelului? Da, și el este din aur masiv. Și, la naiba, este *gălăgios*.

Îl urăsc. Sunetele lui sunt mai zgomotoase decât o furtună de grindină pe un tavan de sticlă, dar cu un astfel de nume, ca Highbell¹, cred că ar fi o adevărată blasfemie să nu ai un clopot care să te scoată din minți. Am auzit că se aude până la kilometri distanță.

Așa că, între clopotul ăla asurzitor și aurul orbitor, castelul Highbell pare cam strident acolo, cocoțat pe marginea acestui munte stâncos, acoperit de zăpadă. Regele Midas nu crede în subtilitate. Se împăunează cu renumele puterii sale, iar oamenii fie i se înclină uluiți, fie sunt morți de invidie.

¹ „Clopotul înalt” (lb. engleză) (n. trad.).

Mă apropii de marginea cuștii ca să-mi mai torn niște vin, dar ulciorul e deja gol. Mă încrunt la el, încercând să ignor chițâielile și grohăielile masculine din spatele meu. O altă iapă, Polly, este călărită de rege acum, iar zgomotele ei sexuale îmi zgârie nervii ca un dinte dureros frecat de gheață, în timp ce gelozia mi se învârtește în piept.

Chiar mi-aș fi dorit să am mai mult vin.

În lipsă de asta, înhaț niște boabe de struguri de pe platoul cu brânzeturi și fructe și mi le îndes în gură. Poate că vor fermenta în stomac și mă vor ameți măcar un pic? Pot doar să sper...

Îndes în gură încă o îmbucătură, pentru noroc, apoi mă întorc în colț și mă las din nou pe pernele luxoase, aurii, de pe podea. Cu gleznelor încrucișate una peste alta, mă uit la corpurile contorsionate jucându-și frumos rolul pentru rege.

Trei dintre iepe sunt noi, așa că încă nu le știu numele. Noul bărbat stă în picioare pe saltea, complet dezbrăcat, și, Dumnezeule divin, e frumos. Corpul îi e modelat până la perfecțiune. Înțeleg de ce l-a ales regele – cu pătrățelele acelea sculptate și chipul lui delicat, este *foarte* frumos de privit. E clar că, atunci când nu-l servește pe Midas, se antrenează ca să-și sculpteze fiecare mușchi.

În momentul ăsta, își sprijină antebrațele pe grinda de sus a baldachinului, iar o iapă este cocoțată pe ea ca o veveriță pe o creangă, cu picioarele larg desfăcute, în timp ce el o mănâncă. Echilibrul și talentul lor pentru spectacol nu pot fi ignorate.

A treia începătoare este în genunchi în fața bărbatului, sugându-i scula de parcă ar fi otrava din mușcătura unui șarpe. Și... uau, e *foarte* bună la asta. Acum știu de ce a fost

aleasă. Îmi înclin capul și-mi notez asta în minte. Nici nu știi când poate fi de folos așa ceva.

— Pizda ta mă plictisește, spune brusc Midas, făcând-o pe Polly să iasă repede de sub el.

Îi dă o palmă peste sâni fetei din fața lui:

— E rândul tău. Îți vreau fundul.

— Desigur, regele meu, toarce ea, apoi se rotește și cade în genunchi, cu fundul ridicat în aer.

El se cufundă în ea cu sucurile alunecoase ale lui Polly încă pe sculă, iar femeia scoate un geamăt.

— Prefăcuto, mormăi în șoaptă.

N-are cum să fie plăcut.

Nu că aș ști eu din proprie experiență. Nu am fost niciodată *ruptă acolo*, slavă Divinului. Sunetele din cameră se intensifică atunci când câteva iepe au orgasm – fie că se prefac, fie că e real, iar regele se izbește tot mai dur în femela din fața lui, înainte de a-și vărsa sămânța cu un grohăit final.

Să sperăm că, de data asta, va fi mulțumit și că a terminat cu adevărat, pentru că sunt obosită și nu mai am vin.

Imediat ce femeia se prăbușește sub el, o pocnește din nou peste fund, de data aceasta în semn de alungare.

— Vă puteți întoarce toate în harem. Am terminat cu voi pentru noaptea asta.

Cuvintele sale întrerup restul iepelor în plin orgasm. Bărbatul încă își balansează erecția, dar niciuna dintre ele nu se plânge, nu se îmbufnează și nu-i ignoră ordinele. Ar fi prostie curată să facă așa ceva.

Toate se desprind rapid una de cealaltă și ies goale în șir indian, cu coapsele încă umede și lipicioase. A fost o noapte lungă.

Mă întreb dacă ielele își vor termina singure treaba în harem. Nu am de unde să știu, pentru că nu am voie acolo, așa că nu știu care le sunt mișcările atunci când regele nu e prin preajmă. Nu am voie să merg *nicăieri* decât dacă sunt în cuștile mele sau în prezența regelui. Ca favorită a sa, sunt ținută închisă și în siguranță. Un animal de companie care trebuie protejat și păstrat.

Îl urmăresc cu atenție pe Midas în timp ce își trage halatul auriu pe umeri, în vreme ce ultima iapă părăsește încăperea. Doar imaginea lui, aproape dezbrăcat și satisfăcut după plăcerile lui senzuale, îmi strânge stomacul.

E frumos.

Nu este musculos, pentru că duce o viață extrem de confortabilă, dar e zvelt din fire și cu umeri lași. Tânăr pentru un rege, Midas are doar treizeci de ani, iar tinerețea încă îi îndulcește trăsăturile. Are pielea bronzată, în ciuda faptului că aici doar ninge și plouă, iar părul lui blond are reflexe roșiatice de miere – o nuanță stacojie care devine și mai pronunțată în lumina lumânărilor. Ochiul îi sunt de un castaniu intens, iar prezența lui... e magnetică. Farmecul lui mă captivează întotdeauna.

Privirea mea călătorește mai jos, spre talia lui fină și apoi conturul sculei lui, care i se estompează sub țesătura fină.

— Te delectezi cu ce vezi, Auren?

Când îmi aud numele, îmi smulg atenția din zona lui intimă și o ridic repede spre chipul lui zâmbitor, ușor batjocoritor. Mi se înfierbântă obrazii, deși încerc să-mi ascund stânjenala.

— Ei bine, *este* o privești frumoasă, îi spun, ridicând ușor dintr-un umăr, cu un zâmbet șiret în colțul buzelor.

Chicotește, și apoi începe să se legene în pași măsurați către grățiile cuștii mele, din spatele atriumului. Îmi place

când zâmbește. Îmi dă senzația unor omizi care mi se târăsc prin stomac – nu fluturi. Sunt geloasă pe cățelele alea care zboară libere.

Își plimbă ochii pe mine, de la picioarele mele goale până la pieptul meu. Am grijă să nu mă mișc din locul în care sunt așezată, chiar dacă simt nevoia să mă foiesc sub privirea lui, ținându-mi capul înclinat în sus, așteptând. Am învățat să stau nemișcată pentru că asta îi place.

Privirea lui mi se plimbă pe corp într-o mișcare lentă.

— Mmm. Ești numai bună de mâncat în seara asta.

Mă ridic, într-o mișcare fluidă, iar țesătura rochiei mele cade ca o apă, până la vârful degetelor mele de la picioare. Mă îndrept spre grățiile din fața lui. O mână mi se încolăcește în jurul uneia dintre barele delicate care ne separă.

— Ai putea să mă scoți din cușca asta și să mă guști.

Am grijă să-mi păstrez tonul jucăuș și expresia senzuală, deși mă arde stomacul de dorință.

Lasă-mă să ies. Atinge-mă. Dorește-mă.

Regele meu este un om complicat. Știu că îi pasă de mine, dar, în ultima vreme, aș fi vrut... mai mult. Știu că este vina mea. Nu ar trebui să îmi doresc mai mult. Ar trebui să fiu fericită cu ceea ce am, dar nu mă pot abține.

Mi-aș dori ca Midas să se uite la mine așa cum mă uit eu la el. Mi-aș dori ca pieptul lui să bată de dorință așa cum bate al meu. Dar chiar dacă nu mi-ar putea oferi asta niciodată, mi-aș dori măcar să petreacă mai mult timp cu mine.

Știu că nu e realist să-mi doresc asta. E rege. Este tras permanent într-o mie de direcții. Are îndatoriri pe care eu nici nu le pot înțelege. Ar trebui să sărbătoresc faptul că primesc cât de cât atenție.

De aceea, îmi îngrop dorința și o acopăr cu o lopată de zăpadă, care s-o amortășcă cu greutatea ei și s-o ascundă cât mai adânc. Mă distrag. Mă zbat. Îmi umplu orele cu tot ce pot. Dar oricâte chipuri aș vedea în fiecare zi, tot singură mă trezesc. Și la fel de singură adorm.

Nu este vina lui Midas și nu are rost să mă plâng de asta. Asta nu m-ar duce nicăieri și eu oricum trăiesc într-o cușcă, așa că mersul „nicăieri” este specialitatea mea.

Zâmbetul lui Midas se lărgeste într-un rânjel la vorbele mele obraznice. E jucăuș în seara asta, o dispoziție pe care nu o văd prea des, dar care îmi place tare. Îmi amintește de cum eram la început, când abia deveniserăm prieteni. Când eram doar o fată pierdută și el a apărut ca să-mi arate o viață diferită, iar felul în care îmi zâmbea mi-a reamintit cum să zâmbesc și eu iar.

Midas mă măsoară din nou din ochi, iar atenția lui mulțumită îmi încălzește pielea. Am forme de clepsidră, cu un bust generos, șolduri și posterior rotund, dar nu asta observă oamenii când se uită prima dată la mine. Nici măcar nu sunt sigură că *el* o observă.

Când oamenii mă privesc, nu o fac pentru a aprecia curbele trupului meu sau ca să încerce să descifreze ce gânduri se ascund în ochii mei. Nu, sunt preocupați de un singur lucru, și acela este strălucirea pielii mele.

Pentru că este *de aur*.

Nu aurie. Nu bronzată. Nu vopsită, nu poleită, nu înmuiată în aur. Pielea mea este de aur adevărat, strălucitor, satinat, luminos.

Arăt la fel ca toate celelalte lucruri din palatul ăsta. Chiar și părul și irisurile mele au un luciu metalic. Sunt o statuie de aur vie, aur peste tot – cu excepția dinților mei albi strălucitori, albului ochilor și limbii roz și obraznice.

Sunt o ciudățenie, un obiect de valoare, un zvon. Eu sunt favorita regelui. Iapa lui prețioasă. Cea pe care a transformat-o în aur cu atingerea lui și o ține într-o cușcă în vârful castelului. Corpul meu poartă marca proprietății și favoritismului său.

Animalul de companie aurit.

Sunt iubita lui Midas, regele castelului Highbell și al celui de Al Șaselea Regat al Oreei. Mulțimi de oameni vin să mă vadă în aceeași măsură în care vin să privească și castelul său strălucitor, care valorează mai mult decât toate bogățiile din întregul tărâm.

Eu sunt prizoniera atinsă cu aur.

Dar ce închisoare frumoasă este!

2

Oboseala mi se risipește în clipa în care Midas stă în fața mea.

Acum mă concentrez doar pe el și fiecare fibră din trupul meu e conștientă de atenția lui. În timp ce Midas continuă să mă privească, eu profit de ocazie să-i cuprind cu privirea trăsăturile frumoase ale feței netede, fermitatea hotărâtă a ochilor lui.

Cu cât îl privesc mai mult, cu atât îl iert mai ușor pentru că m-a adus aici în seara asta. Pentru că m-a forțat să fiu martora unei plăceri din care n-am făcut parte, în timp ce el le desfăcea coapsele iepelor lui.

Midas ridică o mână și își strecoară degetul printre gratiile mele.

— Ești atât de prețioasă pentru mine, Auren, murmură el, cu o voce joasă și tandră.

Înghet, iar respirația mi se răsucesce în piept, ca o lamă ascuțită, care îmi zgârie nervii până la durere. Se apropie cu grijă și își plimbă un deget pe obrazul meu. Pielea mă

furnică la atingere, dar rămân perfect nemișcată, prea temătoare ca să clilesc măcar, de teamă că acel gest minuscule l-ar putea face să se oprească.

Te rog nu înceta să mă atingi.

Vreau cu disperare să mă aplec înainte și să mă lipesc de el, să-mi trec mâna prin gratii ca să-l ating și eu, dar știu că nu ar trebui. Așa că rămân nemișcată, deși nu pot ascunde sclipirea nerăbdătoare din ochii mei aurii.

— Ți-a plăcut ce ai văzut în seara asta? Întreabă el, în timp ce degetele îi alunecă atent spre marginea buzei mele pline.

Gura mi se întredeschide, iar respirația mi se învâluie în jurul degetului lui mare, căldura din mine răspunzând instinctiv la căldura lui.

— Mi-ar plăcea să particip mai mult, răspund eu, extrem de atentă la felul în care degetele lui se mișcă odată cu buzele mele, în timp ce vorbesc.

Midas își ridică din nou mâna, atingând acum o șuviță din părul meu. O freacă ușor între degete, urmărind cum strălucește în lumina lumânărilor.

— Știi că ești prea prețioasă ca să te amestec cu celelalte iepe.

Îi ofer un zâmbet încordat.

— Da, regele meu.

Midas îmi lasă părul din mână și îmi atinge ușor nasul înainte de a-și retrage mâna din cușcă. Este nevoie de mult autocontrol ca să stau nemișcată, să nu-mi arcuiesc corpul spre el ca o creangă care se apleacă la chemarea vântului. Trecerea lui pe lângă mine e ca o adiere, iar eu aș vrea să mă înclin.

— Tu nu ești ca restul din harem, ca să fii călărită zilnic, Auren. Tu valorezi mult mai mult decât ele. În plus,